

Lumea la Trecut continuu

Andreionthe poetry

Avioane despică lung cerul poetic
Mergând spre războaie eretic, frenetic
Și spațiu-aerian se închide a doliu,
Căci zboară prin el proiectile de-orgoliu...

Iar jos, pe pământ, sădim gloanțe în piepturi;
Retorica scuipă agonic doar certuri...
Popoare se-omoară-ntre ele, prostește,
Atunci când vreun lider dement le vorbește...

Dar, vai, nu-i aici tragedia cea mare,
Ci lupta cu sine ce-avem fiecare
Când diavolu-nșeală pe om că nu-i moarte,
Că-i liber să facă-orice lucruri deșarte,

Când noi, euforici, crezând că ni-i bine,
Lăsăm orbi păcatul în brațe-a ne ține,
Când chinuri ciudate ni-s tristă-ncântare,
Când drepti ne vedem dacă n-avem iertare!

De când a fost omul din Rai aruncat,
Nimic, dar nimic, parcă n-a învățat...
Progresu-i doar tehnic, dar nu ne conduce
Vreun pas înainte, pe drumul spre Cruce!

Ba, chiar, parcă mai mult se-așterne uitarea
În minți și în inimi, mai slabă-i chemarea...
Umblăm triști pe stradă, cu ochi străvezii,
Având doar impresia că suntem vii...

O lume pe moarte e toată-omenirea
Și-o alta e-n noi, unde moare Iubirea...
Vorbim limbă moartă ce-și toarnă veninul -
Gramatica ei e „Trecutul continuu”...